

SONET Z OSTROVA KORFU

Vycházím ráno na terasu
snídat z ní olivovou krásu.
Olean-d(okto)r hýří vůní
a moře šumí, hučí, duní.

Slunce až pálí, vítr vane,
polibky ženy mé jsou slané,
kočky se hemží v cestě prašné
a je-li tu kde stesk, tak náš ne.

A přece číhá. V každé vlně,
jež ke mně přilne. Opatrně
ochutnám nohou písek žhavý.

Je vedro, dám si něco k pití.
Rybky se marně třepou v síti.
Jsme tu, než nebe zpopelaví.

SONET O NEJKRATŠÍ LÁSCE

Zamávala mi, cizí, z okna vlaku,
objímaná kol šíje mužnou paží,
zatímco já jsem stál tam na nádraží
kupodivu docela bez rozpaků,

nanejvýš možná mírně užaslý,
že jsme snad právě něco propásli,
plný však lásky, vděčný za gesto.
Přeju ti štěstí, cizí nevěsto!

Vlak hnal se bůhvíodkud bůhvíkam
a já, ač stojím, za ním utíkám,
ve vlasech vítr, jenž mě opájí,

jako když snil jsem v mládí o ráji.
V hlavě se ježí vzpomínkové střípky
a na pešuňku červenají šípky.

SONET O RYCHLÉM ZPOMALOVÁNÍ

A svíce hoří, dohořívá,
voskové slzy po ní kanou,
vlasy už nejsou bujná hřívá,
neskýtají už podívanou,

kteřá dřív byla k závidění.
Tatam je hrdá jiskra v oku
a pružný krok. Jen řasné chvění
semtam se ozve. Do útoku

nevelí dnes už ani hroty
tak vyzývavých prsů jejích...
Jen vlaky pádí po kolejích

vždy rychleji dálavám vstříc,
lhostejné k tomu, že se knoty
všech svic zkracují stále víc.